

ting tot betaling van premiën en aan de andere zijde staat de verplichting van de bank om een bepaalde som uit te betalen. Wanneer en aan wien die som moet worden uitbetaald staat wel van tevoren niet vast, maar, mits de premiën maar waren betaald, bestond toch een verplichting.

De advocaat-generaal vond de bewering van den raadsman van de weduwe, die gesteld had, dat geen *verplichting* tot geregelde betaling der premiën bestond, niet juist; de bedoeling van partijen bij het sluiten van een levensverzekering is ongetwijfeld als regel, zoo zeide de advocaat-generaal, dat wederzijds geschiedt, wat men overeenkomt te zullen praesteeren. Zeker is het waar, dat het sluiten van een levensverzekering mede bevorderd wordt, doordat krachtens de algemeen gebruikelijke voorwaarden bij staking van premiebetaling door den verzekeringnemer het tevoren reeds betaalde bedrag aan premiën niet geheel voor hem verloren gaat; maar hieruit volgt geenszins, dat van geene verplichting tot premiebetaling sprake zou kunnen zijn. Ook al zijn de gevolgen van wanbetaling reeds a priori geregeld, dan zou de aard der verplichting daardoor niet worden gewijzigd en zou dit niet medebrengen, dat F. niet tot geregelde premiebetaling verplicht zou zijn, maar alleen dat het niet voldoen door F. aan zijne verplichting *andere* gevolgen zou hebben, dan wanneer die regeling achterwege ware gebleven.

Ook afkoop, een recht aan F. toekomende, zou wellicht medebrengen, dat F. desverkiezende de gesloten overeenkomst kon doen te niet gaan of dat in stede van de oorspronkelijke overeenkomst eene andere werd gesteld, doch dit kan ook al weer geen invloed hebben op den aard der eens gesloten overeenkomst.

De Hooge Raad vereenigde zich met deze conclusie en hiermede was de zaak uit. Sinds dien St. Nicolaasdag van 1913, waarop de Hooge Raad arrest wees, is dus in Nederland uitgemaakt, dat een overeenkomst van levensverzeke-